

ЩАСЛИВОЇ ДОЛІ,
ЖІНКО ЗЕМЛІ!



Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Неділя, 7 березня 1982 року

№ 29 (3069).

Ціна
2 коп

РАДЯНСЬКИМ ЖІНКАМ

Дорогі жінки!

Славні дочки нашої соціалістичної Вітчизни!

Центральний Комітет Комуністичної партії Радянського Союзу гаряче вітає і сердечно поздоровляє вас з Міжнародним жіночим днем — днем інтернаціональної солідарності трудящих жінок усього світу!

Світле, по-весняному радісне свято 8 Березня стало у нас справді всенародним. Це яскравий вияв глибокої поваги соціалістичного суспільства до жінки. Це визнання їх величезних заслуг у революційній боротьбі і творчих зверненнях радянського народу.

Нинішнє свято ми відзначаємо напередодні 60-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Великою є роль жінок у становленні і зміцненні нашої багатонаціональної держави. Їх самовідданість і талановитість великою мірою зобов'язала Батьківщину своїми досягненнями і перемогами. Не померкнули у віках діла і подвиги жінок — комуністок і безпартійних — у роки громадянської війни і на будовах перших п'ятирічок, в суворий час Великої Вітчизняної війни

та у важкі роки відродження.

Соціалізм надав жінкам справжню свободу і широкі можливості для розвитку творчих сил. Країна закономірно лишається вашими успіхами в різних галузях економіки, науки і культури, освіти, охорони здоров'я і спорту. Всюди з великим завзяттям і старанням ви працюєте в ім'я того, щоб ще багатшою, кращою і сильнішою стала наша Вітчизна, поліпшувались життя і побут радянських людей.

Жінки всіх радянських республік, усіх націй і народностей країни вносять гідний вклад у розвиток соціалістичної Батьківщини, в дальше зміцнення дружби і неперушної єдності братніх народів. Радянські жінки беззавітно віддали ідеалам комунізму, великої ленінської партії. Весь свій ентузіазм, знання, працьовитість і майстерність ви віддаєте великій справі будівництва комунізму, здійсненню історичних рішень XXVI з'їзду КПРС. У соціалістичному змаганні за успішне виконання планів 1982 року, завдань одинадцятої п'ятирічки мільйони жінок показують зразки ударної роботи. Видатні трудові підвиги стали Героями Соці-

алистичної Праці, лауреатами Державної премії СРСР, удостоєні високих нагород Батьківщини.

Реальним фактом нашого життя є широка і плідна ваша участь в управлінні державними і громадськими справами. Кожен третій депутат Верховної Ради СРСР, кожен другий депутат місцевих Рад — жінка. Більш як половину профспілкових і комсомольських організацій очолюють жінки.

З особливою теплотою ми звертаємося сьогодні до жінки-матері. Проникливо, з глибокою співчутською любов'ю говорять про матір у своїх «Спогадах» Леонід Ілліч Брежнєв. Жінку справедливо називають душею сім'ї. Тут беруть початок багато найкращих людських якостей, закладається фундамент особистості. Виховуючи своїх дітей високоідейними, працьовитими, чесними, ви готуєте для країни гідну, надійну зміну. Партія і уряд виявляють беззастановну турботу про жінку-матір. Послідовно втілюється в життя широка система заходів по збільшенню допомоги матеріальству, дитинству, сім'ї.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ
РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

Щастя матері, її дітей невіддільне від миру. Радянські жінки всім серцем підтримують миролюбну зовнішню політику Комуністичної партії і Радянської держави. В складній міжнародній обстановці наші співвітчизниці разом з жінками соціалістичних країн, з трудящими жінками всієї планети ведуть активну боротьбу за мир, за усунення загрози ракетно-ядерної війни. Хай ще гучніше звучить голос жінок у боротьбі проти воєнної небезпеки, за мир і роззброєння! Хай завжди над головами дітей буде чисте небо і ясне сонце!

Дорогі радянські жінки! Сердечне комуністичне спасіння вам за патхенну працю, невтомну діяльність на благо соціалістичної Батьківщини!

Від усієї душі бажаємо вам доброго здоров'я, благополуччя, нових успіхів у праці, навчанні, творчості! Великого щастя вам і вашим сім'ям!

Честь і слава радянським жінкам!

Гарячий привіт жінкам братніх країн соціалізму!

Хай міцніє єдність і згуртованість трудящих жінок усього світу!

Хай живе наша Батьківщина — Союз Радянських Соціалістичних Республік!

Хай живе комунізм!

БУДНІ НАТАЛКИ АВРАМЕНКО

У середній школі № 11 м. Кіровограда, мабуть, не знайдеться жодного учня, який не знав би Наталку Авраменко, секретаря комітету комсомолу десятиріччя.

Дев'ятикласниця, відмінниця навчання, вона ініціативна і доброзичлива, ділова, суродована і принципова, товариська, відверта і привітна. Не один рік комсомольська організація СШ № 11 — одна з найкращих не тільки в Ленінському районі, а й в усьому місті. І в цьому є чимала заслуга її комсомольського ватажка Наталки Авраменко. Приміром, шкільний музей В. І. Леніна зайняв одне з призових місць в республіці, добре відомі в області і рукописні книги «Літопис Великої Вітчизняної», «Делегати партійних з'їздів»...

Наталчин день розписаний по хвилинках. Всюди треба встигнути, нічого не пропустити, не забути. Поцікавитися успішністю старшокласників, допомогти піонерам провести збір загону, завітати до наймолодших учнів — жоде-лят. А ще крім уроків і громадської роботи хочеться прочитати цікаву книжку, допомогти батькам. «Ця всюдисуща Наталка», — так по-доброму називають ученицю в школі.

А недавно школярі м. Кіровограда обрали Н. Авраменко делегатом XXIV з'їзду комсомолу України.



З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

Дочки-матері

... Він іще раз подивився на неї і сказав:

— Різні є пам'ятники на землі. Найвищий я поставив би жінці. Жінці-матері. Золотий пам'ятник. Бо без жінки немає життя. І якщо ми захоплюємось красою, то передусім красою жіночою. Ото я й кажу: знайшов би я скарб, то сам би віддав обеліск — на честь жінки.

Не знаю, хто він, отой літній чоловік, що так говорить про жінку. Але переконаний: розумна, мудра він людина.

1.

Марія Леонтіївна сахнулася до хати наближалася до гітлерівці і три поліцаї. Так і застали вони її — худорлява, маленька, вона стояла біля вікна і м'яла тремтячими пальцями краєчок білої хустини. Гітлерівець кинув поглядом на стіну, де висіли в

рамці дві фотокартки: молодий моряк біля пам'ятника П. П. Шмідту — то її чоловік. Федір Тихонович, а поруч портретик дівчинки в гімнастерці — то її дочка Марія, яка тепер рятують поранених десь під Моздоком.

(Закінчення на 2-й стор.).

— Більше! — гаркнув фашист та й впрямці очі на жінку.

Поліцай простягнув руку до фотокарток, але Марія Леонівна першою зняла рамку зі стіни.

— Не чіпай, пішла твоє душо! Руки твої брудні — геть!

У каталожку її, — промирав другий поліцай. — На суху грушу.

Жінка швидко одигнула, загорнула в хустину рамку з фотокартками і ступила до порога.

— Я готова прийняти кару. Ми всі — більшовики. І не буде вам від нас спасіння.

Вийшла на подвір'я, а за нею фашисти зі своїми підлітками. Страх минав у жінки. Стало їй легко і навіть трішки радісно — там, у копірчині, прикритий ридином диван радийський воїн, котрий попав в оточення, а вона, Марія Леонівна, врятувала його, знайшовши пораненого на околиці хуторця.

Не розстріляли її, не побили. Спецкуватий поліцай тоді сказав гітлерівському офіцерові:

— Вона ненормальна. То не її фотокартки. Так собі. І виліт товариша з чорною пов'язкою на руці.

— Я боюся її. Хай живе...



Увечері жінка повернулася додому. Наводувала окривлені, і взяла в чоботі накупок. Розгорнула. А там — два листи. Перший — від Федора:

«Ти не побивайся за мною, моя любко! Не страшно мені, хоч земля гуде. Виживу я, бо ти мене ждеш, бо ти в моїй пам'яті. Знаю: суцужно тобі там одній. Важка ноша на плечах твоїх. Потерпи! Ми йдемо до нашого дому...»

А це вже — трикутник від Марії:

«Тепер я, рідна, знаю: найважчий труд — груд солдатський... Стою я вже другу добу біля операційного столу — рятуюмо тих героїв, які заступили шлях фашистам. А минулого тижня на передовій була — дівчат-санітарок поранено, то я за них...»

Так, військовий фельдшер Марія Нагорна теж виходила з полум'я. Тільки під час одного бою вона ввнесла в безсмертне місце понад сорок поранених солдатів і офіцерів. І першою її нагородою була медаль «За відвагу». Ото й написала вона про це аж на хуторі Грушків, що в Бобринецькому районі. І тепер у Кіровоградському госпіталі інвалідів Великої Вітчизняної війни, де працює Марія Федорівна, колишні фронтовики просять свою рятівницю згадати ті далекі роки. 23 лютого офіцер медичної служби Нагорна-Козлова надіває китель і фотографується разом з ветеранами війни.

Іде вона в школу і згадує про ті дні, як вона рятувала героїв Моздока, котрі не пустили ворога до нафтопромислів Грозного. Кличе вона в той святковий день свою Люду з її донькою-першокласницею.

— Підемо на меморіальне кладовище. Квіти покладаємо до могили. Це наш обов'язок — не забувати про тих, хто тяжко трудився на фронтових пла-

дармах і не повернувся до свого дому.

А восьмого березня тут, у госпіталі, колишні фронтовики вибирають зі свого гурту наймолодшого і посилають його в місто — по квіти для Марії Федорівни.

— Оце тобі, дочко-мамо! За те, що ти жила і живеш красиво!

Дочки-матері

Рідко до того дня зустрічалися з нею кореспонденти. Не обирали ще Любу в президію загальних колгоспних зборів. Слова найвищої похвали вона почула від рідного чоловіка.

Це коли захворіли діти. Тоді він сам пішов на ферму. Повернувся пізно ввечері. Сів стомлений біля дочки та й до дружини:

— Раніше я вважав, що шоферське діло дуже не легке. У шахтарів теж важка робота. Але мені легше прорулювати тисячу кілометрів, ніж відкопати десять корів. Захавдрив доільний апарат, то я руками оце спробував. Ледаве справився. У мене ж наче більше сили. Виходить, навпаки.

І він погладив її ніжку жіночою рукою.

Люба ще не значилася у

ласі про те, щоб купити прес для цегельного заводу, як турбувалася про те, щоб швидко збудувати дитячий садок у селі Шепиловому. Їй дякували за новий кормоцех (і тут є її вклад), за красиві меблі, які тепер можна придбати не тільки у великому міському магазині, а й у селі — гарнітури привозили на показ (щоб прийняти у тваринників змовлення) на ферму. Вона ставила вимогу, щоб допомогти спорудити будинки передусім для молодожінок, колишніх фронтовиків, для сімей, у яких найбільше дітей.

Зробила людям добро, і до неї приходили радощі. Та що все-таки найбільш цінним?

— Дні роботи сесії в Кіровоградському Національному університеті. Відповіла Л. Г. Лівітчук. — Тривала розмова про подальше зростання добробуту наших людей. Леонід Ілліч Брежнєв говорив про найвищу нашу місію — захистити мир на землі. І я була щасливою, що причетна до таких важливих державних справ.

Зустрічалася вона потім зі своїми виборцями, з лі-



списках тих, хто мав рекордні надії. Але працювала чесно. Коли вибракували старих, малопродуктивних тварин, доглядала нестелей. За рік від молодих корів не було й по три тисячі кілограмів молока. Та доярка надіялася на завтрашній день — мине час, і її Ласі так будуть рідні коридистками.

Аж раптом у Голозавицьку новина: молоду доярку колгоспу імені Шевченка Любов Лівітчук обирають депутатом Верховної Ради СРСР.

І ніхто в селі не здивувався: мовляв, не прославлена, значайна собі, і раптом їй таке довір'я. На зборах виборців було сказано: «У парламент посилаємо чесну й трудолюбиву колгоспницю, просту радянську жінку...»

Зустрів я її на обласній звітно-виборчій комсомольській конференції. Попросив, щоб вона згадала один із найбільш пам'ятних днів її трудового життя. Можливо, це було тоді, коли їй вручали орден? Можливо, того дня, коли на обласній нараді допорок-чотиритисячників члени бюро обкому партії вручали дівчатам і жінкам листівки-подяки? Так, це не забути. Мені розповідали, як вона, парадний обранець, білка-

боробами Голозавицького району. Її слово було простим і переконливим:

— Могутня наша держава. Ми спроможні зупинити будь-яку нагубну силу. То хай же кожен із нас усе зробить для того, щоб та могутність не ослабла, а ще більш зросла. Попрацюймо ж завзято, чесно, щоб щедрішою була наша земля!

У Будинку культури комітет комсомолу колгоспу організував тематичний вечір «Подвиги в труді — мир на землі». І першою словом на цьому взяла теж вона, депутат Верховної Ради СРСР Любов Лівітчук. Вона говорила від імені Кремля.

І колишній фронтовик уклібно схилив того дня перед нею свою пошліву голову:

— Спасибі тобі, дочко. Спасибі! Бо мир — це найбільше для нас благо...

3.

Перший секретар Гайворонського райкому ЛКСМУ Володимир Демченко сказав про неї коротко:

— Доярка колгоспу «Мир» Марфа Савченко торік іще в листопаді стала п'ятитисячницею. Вона групкомсорт ферми, наш краєвий комсорт.

А її мати, Соломія Савченко, —

— Вона така слава у мене — дочки, дітям своїм уміє пуття дати...

Її подруга, доярка Наталія Рогожина, яка теж горік поповнила життя п'ятитисячницею, своєю:

— Ми всі беремо приклад з неї, комуністки Савченко. Занедала якась, то Марфа й мою групу корів доглядала. І ширі раділа, коли влітку я вперше переділа її. Наш комсорт не піде додому, поки не допоможе кожному із нас хоч трішки.

А що там у неї вдома?

Показала вона в районний центр — медаль «За трудову відзнаку» її вручили. Повернулася після обіду. Заходить до хати, а там «дівка»: син Вася іпрасує їй плаття, десятирічна донька Наталя ліпить вареники, а чоловік Микола мие підлогу. На столі — квіти і великий торт, який «створили» всі троє — батько з дітьми. Зирнула в дзеркало, над ним побачила смужку шпалери, на якій — напис: «Вітаємо нашу маму! Так тримати і родину Савченко-прославлени!»

Справді, мати Марфину правильно сказала: вміє її дочка пуття дітям дати. В селі Червоному кажуть, що Василько і Наталя виконують удома всю «громадську» роботу. То вдвох побілять біля плити, то грибки пропояють, то подар'я заметуть. І коро-ву відкоять, поросят нагодують, бо «мама й так працює». Все наче зазирашки, а добре ділечко зроблять. Так починають її діти свої трудові університети. Так вона їх навчила, їхня мама.

І в місцевій школі записали її до штату педагогів.

Хтось із хлопців якось сказав:

— Воно завжди так: відмінники в інститут ідуть, а трієчники — на курси трактористів.

Тоді наставник старшокласників комуністка Марфа Созонівна Савченко заперечила. Вона розповіла їм про медальістку із села Жаківка Олену Щабельську, вона згадала відмінницю навчання із села Бугорова комсомолку Лідію Кадік. Обидві вони після закінчення школи стали трактористками, а потім заочно навчалися в сільськогосподарській академії.

ТРОЛЕЙБУС наближався до кіровоградських Черемушок. На зупинці біля автовокзалу в салон зайшов військовий. Ще не закінчилися дверцята як офіцер почув жіночий голос:

— Сідайте, будь ласка. — Старенька бабуся устала і кинула на те місце, де вона щойно сиділа.

Військовий зніяковів. Здивувався інші пасажирів. А бабуся знову:

— У нього така важка робота. Я бачу по його очах — стомився. То хай сідає...

Ось які живуть серед нас жінки — наші матері, сестри, подруги, дочки. Красиві й добрі. Ніжні й ласкаві, жінки-трудівниці, яким іще не збудовано золотого пам'ятника. Але вони заслуговують таких почестей. Так сказав мудрий ветеран війни, котрий знає життя...

Уклін вам, дочки-матері, від усього чоловіцтва!

Михайло ШЕВЧУК.

На знімках: угорі — М. Ф. НАГОРНА, 1945 рік; унизу — М. С. САВЧЕНКО та Л. Г. ЛІВІТЧУК.

Щастя... Кожна людина у це слово вкладає свій глибокий зміст. Тлумачить словник української мови таке визначення: «Щастя — стан цілковитого задоволення життям, відчуття глибокого задоволення і безмежної радості, яких зазнає хто-небудь...». Підліток із фільму «Доживем до понеділка» розмірковує: «Щастя — це коли тебе розуміють...». А у Василя Симоненка: «Як мені даровано багато, скільки в мене щастя, чорт візьми! — на землі сміятись і страждати, жити і любити поміж людьми!»

Напередодні Міжнародного жіночого дня наш кореспондент попросив відповісти на запитання «Що значить бути щасливим?» делегатів XXIV з'їзду ЛКСМ України: заступника голови колгоспу імені XX з'їзду КПРС Наукоукраїнського району, секретаря комсомольської організації колгоспу Світлани Брюховецьку і студентку Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, ленінського студентку Тетяну Мизин.

ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

ЩАСТЯ— ЦЕ...

С. БРЮХОВЕЦЬКА:

— Щастя — поняття широкі. Інші люди під цим словом розуміють невелику удачу, яка випала вчора, а післязавтра ти про неї забуєш. Це несправді, я думаю.

Я горджуся тим, що живу в країні, де людина може досягти бажаного в житті. Робота моя приносить мені радість. Бути секретарем такої великої комсомольської організації, як наша, колгоспна, — а нараховує вона 130 членів ВЛКСМ, — відповідально і нелегко. Мені часто доводиться бути на фермах, тракторних станах, у полі, школярі запрошують до себе в гості. І почувашся справді щасливим, коли знаєш, що робиш щось корисне. Коли тобі за твою роботу дякують — приємно. Коли звітуєш про високі результати, яких досягла молоді за рік — знаєш, що в успіху і твоя частка праці.

Коли тебе знову обирають одностайно комсомольським секретарем — проймаєшся гордістю і разом з тим близько стає: а що, як це довір'я, довір'я усіх, не виправдаєш? І який би не мав досвід роботи і відповідальності у своїх можливостях не завжди є запорукою успіху. Треба постійно думати про те, що буде нелегко, що треба «викластися», і тоді неодмінно прийде успіх.

Ти живеш серед людей, у кожного з них свої впоєбання, свій характер. Будь з ними об'єктивним, справді щасливим, не криви душою.

і люди тебе поважатимуть. Людей, яких поважати, я вважаю щасливим.

Т. МИЗИН:

— Щастя — це коли ти потрібний людям. Потрібний не тільки батькам своїм, дітям, сім'ї, а й колективу, в якому працюєш. Я навчаюся на четвертому курсі факультету іноземних мов. З особливим пошаною ставлюся до студентів, які готові прийти на допомогу. Таких більшість. Це мої друзі. Кожен з них мріє стати хорошим педагогом. А бути хорошим педагогом — це значить бути на своєму місці, виправдати диплом про вищу освіту, з яким пішов у трудове життя.

Вчитель попри всі удачі в житті ніколи не вважає себе щасливим, якщо бодай на крику відчувати, що він не має авторитету серед учнів. Що школярі не цікаво на його уроках. Нам у недалекому майбутньому країна доручить важливу і відповідальну справу — виховувати наймолодших громадян нашої суспільства. І нині, під час навчання у вузі ми готуємо себе до цього.

Недавно я проходила другу педагогічну практику. І тут по-справжньому відчувала, що коли ти, вчитель, найперший порадинок учнів, якщо тобі відкриваються дитячі серця, якщо діти люблять тебе за вірєць — тоді ти педагог. А бути хорошим спеціалістом, повторюю — це бути на своєму місці, а отже, і бути потрібним. Це й значить — бути щасливим.

ДУЖЕ ОСОБИСТЕ

НАЙРІДНІША ЛЮДИНА

Я її уїзнаю серед тисячі жінок, почую через відстані. Вона єдина, добра, мила. Це — моя мама. Круглолиця, смаглява, з карими очима. Коли вона сміється, на щоках з'являються дві маленькі ямочки, і тоді вона стає молодшою-молодою. Я так люблю, коли всміхається мама.

Тепер я майже доросла, вчуся в кооперативному технікумі, а коли приїжджаю додому, в село Перегонівку, то так хочеться відчувати себе маленькою, безтурботною.

Ввечері, коли мама сідає спочити, я беру стільчик і примочуюся збоку. Я розповідаю їй про свої справи, розпитую про сільські новини. Мама говорить тихо, лагідно.

У неї шорстка, тепла

долона. Сильна робота переробила її руки. Троє нас у неї, кожного доглянути треба. Старша сестра заміж вийшла, то мама й вчула до себе зблизилася. І господарство ж є, і на роботу щодня ходити.

У буряківництві ланці мама працює. Дуже любить своє поле. Оце як зійдуть буряки, то вона й спокійно не має: промиє, сапає поле. Тільки цим і живе. Така втомлена помертається. Як впадає, то й завжди намагається допомогти їй.

Мамо, моя найрідніша людина! Де знайти слово, щоб передати їй, як люблю і поважаю тебе. Ми, діти, завжди у невіддільному борю перед своїми матеріями.

Г. ТУСЕВИЧ.

Голованівський район.

(Зак. Поч. на 1-й стор.).

ЧОЛОВІЧЕ СЛОВО

Мене часто питають: «Як ти справляєшся з тими жіночими царствами? У кожній ж — свій характер...» П'ять років тому, коли я тільки став працювати бригадиром, то навіть ображався на це набридле запитання, запально доводило: «Ти знаєш, які в мене дівчата?» Тепер лише

Іх десятеро — молодих жінок, дівчат, вчорашніх випускниць шкіл і профтехучилищ. Десять в'язальниць Кіровоградської панчішної фабрики. Комсомольсько-молодіжна бригада. Жіночий колектив.

слухають. Оце характер! Не уявляю бригаду без Валі Рожкова. Чуйна, уважна, пона завжди першою приїде на допомогу подрузі. Уміє сама працювати не шкодуючи сил і інших запалоє. По 44 — 46 десятків (це в нас так називають пару панчішних виробів) за зміну видавала. Найвищий, рекордний виробіток у цеху, якого і досі ніхто не перекрив.

А їм же нелегко буває. Напружений ритм роботи, а тут — верстат зупинився. Боротьба за якість — а тут низькосортна пряжа... А вдома — інші турботи. У Тасю Шуть, Любу Білан, Лізу Шаповал — по двоє дітей... Потрібен характер, щоб усім вистигати, усім бути, як кажуть, на висоті.

У мене колектив такий з характером. Як вирішили на зборах перейти всією бригадою на підвищену зону обслуговування — перейшли. У листопаді минулого року кожна в'язальниця вже обслуговувала 8—9 машин, як і планували. Дали слово довести першості в змаганні комсомольсько-молодіжних бригад — дотримали його. За підсумками змагання за четвертий квартал минулого року наш колектив визнаний переможцем. І північний березень почали з чималим випередженням графіка роботи.

Тепер мої в'язальниці знову характер проявляють: борються, щоб кожній другій парі панчішних виробів було присвоєно Знак якості.

ЖІНОЧИЙ ХАРАКТЕР

всміхаюся у відповідь: «А що то за жінки без характеру?»

Вони й справді такі всі різні, не схожі.

Оп Рая Малуш. Що не робила б — усе легко, весело виходить у неї. Вітає біля своїх машин приспівуючи. Ніби й не найскладніші операції виконує, ніби й не надтоповну зону обслуговує. За веселу вдачу, за вміння розрядити атмосферу — чого гріха таїти, буває вона напруженою — люблять у колективі Раю.

А Люба Карпук? Це повна протилежність Рая. Розважлива, серйозна. Спочатку все обмірковує, зважить і лише тоді скаже. Принциповість, серйозність дівчини очинили — Любу обрали групкомсоргом бригади.

А подивися, як працює Наташка Щербак, і зразу видно — гарна господиня.

А керує цим жіночим колективом чоловік. Бригадир — ударник комуністичної праці, нагороджений медаллю «За трудову відзнаку», висококваліфікований наладчик в'язальних машин. Це — Валерій Петрович АНДРЕЄВ. Йому слово.

Чистоту, порядок любить. Усі її машини аж блищать, жодної зайвої ниточки ніде не знайдеш. Вона у нас — профгрупорг.

Зовсім недавно приїшли в бригаду випускниці училища Марина Телак, Тая Шевченко, Галя Гуменил. Вони й досі тримаються разом — ці наймолодші наші в'язальниці. Їм допомагали гуртом, учили працювати і... проявляти характер. Тепер дівчата не відстають від досвідчених в'язальниць — 9 машин об-

В ансамблі
ТІЛЬКИ
дівчатка
ЗАХОПЛЕННЯ

Були собі Люда, Віта, Римма, Тая, Люба, Жанна... Ходили до школи, гралися в різні веселі ігри, допомагали своїм мамам, співали різних дитячих пісеньок. Так, співати вони страшенно любили, тож у своєму класі були першими співачками, а вдома влаштовували для рідних цілі концерти.

І раптом... У Палаці культури шахти «Світло-пільська», що в м. Олександрії, вони побачили об'яву: «Оголошується набір дев'яти—одинадцятирічних дівчаток у вокально-інструментальний ансамбль «Дзвінкі голоси»».

Конкурс був як до столичного театрального вузу: з 20 бажаних вибирали одну—дві найздібніших школярки.

Відтоді минув рік. А буквально місяць—півтора тому по Центральному телебаченню виступав полюблений дитячий

ВІА «Дзвінкі голоси» Палацу культури шахти.

Перші успіхи завжди особливо приємні й пам'ятні, — каже Віра Василівна Кравченко, художній керівник ансамблю, та вони зобов'язують нас працювати ще більше й наполегливіше.

«Вільше», «наподегліше»... Ці слова скоріше мають відношення до дорослих людей, ніж до цих маленьких, тендітних, з бантами на всю голівку «кнопок», як ніжно називають юних артисток їхні шанувальники. Проте не кожен із дорослих мабуть, устигає за день стільки, скільки вони. З ранку — заняття в загальноосвітній школі. Віра Василівна сама стежить за успішністю своїх вихованок. Ні яких двійок і трійок. За це віднімають з ансамблю. Потім дві—три, а то й більше годин триває майже щодня репетиція. А ще

дівчатам хочеться допомагати мамам, погратися з подругами, почитати хорошу книгу...

— І все і скрізь устигаємо, — весело щебече третьокласниця десятирічки № 15 м. Олександрії Віта Скрипаль. — Дуже вже хочеться виступати.

Гиро репертуар розповідають самі юні артисти.

— Люблю співати різних пісень, але найкраще виходять у нас ті, котрі написала спеціально для нас наша дорога Віра Ва-

силівна, — розповідає староста ансамблю Римма Пакіна. — Це — «Весела пісенька», «Про маму». Остання якраз присвячена найсвятішому святу — маминному.

Оскільки моє знайомство з дівчатками відбулося напередодні Восьмого березня, я попросила їх трошки розповісти про своїх мам.

— Моя мама — найкраща і найдорожча у світі, — щиро сказала Віта Скрипаль.

— Хочу бути схожою на свою маму. Коли виросту, теж працюватиму на швейній фабриці, як мама, — це Жанна Главацька.

— Люблю приходити до мам на роботу. Вона у мене токар. Її всі поважають і цінують, бо мама вміє працювати. — розповіла Оленка Кравченко.

Т. СТОРОЖУК.
На знімку: ансамбль «Дзвінкі голоси».
Фото В. ГРИБА.

Роман ПОПОВИЧ

Березневе

Із ліричним святом, дорогі дівчата! З вашим світлим святом, дорогі жінки! Березень грайливо заглядає в хату, Обережно врунть на гілках бруньки.

Березень лаштує у дорогу квіти, Радісно тривожить серце молоде, Стежку прокладає у гаряче літо І вітри бешкетні у степи веде.

Щастя вам, хороші, світлої любові, Доброго здоров'я, радісних турбот! Тост за вашу ласку, за гаряче слово,

За взяття у праці сяючих висот! Тост за сонце щедре у небесній сині І за зливи теплі, що добро несуть, За жіночі очі—сірі, карі, сині, У яких — безсмертя непохитна суть!

ДІТЯМ
У ПОДАРУНОК

Малюки села Чемериного, що в Гайворонському районі, напередодні Міжнародного жіночого дня одержали від місцевого колгоспу імені Куйбишева чудовий подарунок — новий дитячий садок.

Радіють діти, радіють їхні батьки. Віднині вони не хвилюватимуться за своїх снічків і донечок, як було раніше, коли їх залишали вдома. Тепер за дівторого у дитсадку дотримують чуйні, добрі, лагідні вихователі і няні.

Т. КОЛІЯ.

НЕРІВНІСТЬ
ЗБЕРІГАЄТЬСЯ

Комісія «Спільного ринку» опублікувала висновки про становище жінок у країнах капіталістичної Європи. Згідно з цим документом, в країнах ЄЕС і мови бути не може про однакові шанси для чоловіків і жінок. Досить сказати, що останні складають третину активного населення європейської «десятки», становлять більше половини (точніше — п'ять мільйонів) всіх зареєстрованих безробітних.

25 років тому члени «Спільного ринку» висловились за введення однакової оплати чоловічої і жіночої праці. І що ж? Віз і інші там, де був чверть століття тому.

Становище з рівноправ'ям жінок настільки сумне, що комісія була змушена піти на створення постійного комітету «рівності

шансів». Але жінкам Західної Європи, очевидно, доведеться ще довго чекати цієї рівності — лише в 1985 році передбачається приступити до розгляду розроблених цим комітетом пропозицій.

Кілька днів тому паризьке телебачення розповіло про такий випадок. Літній самотній жінці не вистачило коштів, щоб платити за вбогу кімнату, в якій вона жила, і її безжалісно викинули з усім її нехитрим скарбом прямо на вулицю. Це було посеред холодної і дощової зими. Під відкритим небом, прикриваючись парасолькою від дощу, нещасна провела три тижні. Потім її тимчасово прихистили абсолютно незнайомі люди.

Цей випадок — свідчення того, що навіть у такій

розвинутій країні, як Франція, ще немало нездоланих, позбавлених елементарних прав людей. Серед них багато жінок.

На XXIV з'їзді французьких комуністів, який відбувся у лютому, гостро ставилося питання про необхідність рішучого посилення боротьби за права трудящих, і перш за все права на працю, освіту, медичне обслуговування, на житло, достойне людині, однакову оплату за однакову працю незалежно від статі, віку, національної приналежності. Ця позиція Французької компартії, прогресивних профспілок знаходить активну підтримку трудящих жінок.

В. ШЕВЧЕНКО,
кор. АПН.

Париж.



ПЛАНЕТА «МК»

МИРУ, ЩАСТЯ,
ВЕСНЯНИХ УСМІШОК

бажають дівчатам і жінкам області студентки Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування монголка Дайшин ЕНХЖАРГАЛ і кубинка Анна Ільда ГЕРРЕРО.

Напередодні березневого свята наш кореспондент зустрівся з Дайшин та Анною. Ось що вони розповіли.

Д. ЕНХЖАРГАЛ:

— Восьме березня — свято особливе. Його особливість у тому, що воно жіноче, міжнародне, свято ашановування Жінок-матері, Жінок-трудящих, Жінок-борця за мир, щастя свободи і солідарності. Давно в Монголії минули ті часи, коли жінка була знедоленою, безправною рабинею. Тепер вона — передова робітни-

А. І. ГЕРРЕРО:

— З усіх свят найбільше люблю нинішнє — 8 березня. Свято весни, усмішок, квітів, доброго, приємного настрою. Якраз воно у мене особливо асоціюється з квітами. А їх на Кубі дуже багато і найрізноманітніших. Саме цього дня за традицією кожній дівчині, жінці вручають букет її улюблених квітів... Уже вдруге зустрічаю Міжнародне жіноче свято за тисячі кілометрів від рідного міста Ольгін. Але ще ні разу не почувала себе самотньою. З першого ж дня навчання в КІСМІ постійно перебуваю в колі добрих, щирих радянських друзів.

У день свята прийнято бажати рідним, близьким, друзям усього найкращого. Я ж хочу побажати всім жінкам і дівчатам кліматичної Кіровоградщини миру і спокою на всій нашій планеті. А ще — материнського щастя, кохання, радісних весняних усмішок!



КОТИЛОСЯ «П'ЯТЕ КОЛЕСО»

Коли нагально спинилося «П'яте колесо», ми відразу помітили, що в цьому «вісімка». Та ще й яка! Без-не-ва! Ну, дорогі наші жінки вігаємо від душі з Вашим чудовим ранньовесняним святом і зичимо ба-дьорого настрою разом із довголіттям!

Щодо «ПК» то тут відразу почулися збуджені го-лоси наших стельмахів:

- Треба щось робити.
- Не робити, а творити.
- Малювати!
- Писати!

Вірнувати!

Отож напередодні свята ми раділась (не лад-лос), сперечались (олінії ламались), жартували (на-писане рвали), нарешті до «Колеса» приробили ди-ло і ось що з цього вийшло...

РАНОК Восьмого берез-ня розфасовував чо-ловіків різного віку по найрізноманітніших чер-гах: одних до прилавків з овочами, других — у м'яс-ний відділ, третіх до лот-ків із фруктами. Критий ринок гудів, як розбурка-

— Але у мене жінка, ро-зумієте...

— Я теж жінка. І мене треба зрозуміти.

— Та ви що, знущаетесь?

— Раптом верескнув Кри-кун і, гнівно тичаючи пальцями в лоток, про-довжив: — Це курячі яй-

го транспорту бралися відчайдушним штурмом.

За третім заходом Крикун протиснувся всередину тролейбусного салону і радісно видихнув у чиюсь багрову потилицю:

— Ху, насилу заліз.

— А вилізи, думаєш,

— Яйця! — вигукнув на весь салон Крикун, — та що ж ви мені раніше не сказали? Як же тепер бу-ти?

— Дуже просто: купите мені нові штани.

— Знайшов час для жартів! Така неприєм-ність... Думав жінці засма-жити яєшню на честь свята, а от маєш...

На наступний зупинці Крикун рвонувся до вихо-ду, відчайдушно тягнучи за собою азоську, додав-люючи в ній залишки тен-дітного продукту. Жоату-бато-біла стрічка помере-жила слід Михайла Крику-на до урни, в яку він ви-кинув шкарлупиння разом з авоською. Після цього він глянув на ручний го-динник. «Лишенько, вже десята ранку», — лячно жажнувся Крикун і... про-кинувся.

«Свято», — пирхнув Ми-хайло Крикун, — а жінка і досі не повернулася з базару. Сніданок не зго-товлений, у холодильнику порожньо. Він знову зав-лився спати.

Надворі березнь розда-рував жінкам сочячні усмішки, і горобці витьо-кували на деревах, мов справжнісінькі солов'ї.

Михайло Крикуну у цей час снилося, що він — горобець, сидить у себе на підвіконні і цвірінькає власній жінці любсану се-ренаду.

В. ГОНЧАРЕНКО.

м. Кіровоград.

КОЛИ ГОРОБЦІ ВИТЬОХКУВАЛИ СОЛОВ'ЯМИ

ГУМОРЕСКА

ний вулик, де чоловіки кусалися ущипливими реп-ліками, ніби шпигали отруйними жадами.

Михайло Крикун при-мостився в кінці довже-лезної черги і сумно ди-вився собі під ноги, зні-чев'я метляючи порожи-ньою авоською. Коли збіг-ла година, Крикун про-давщиця і зле закінчила: — Береш чи ні?

— Бору, — твердо ска-зав Михайло, — два деся-ти.

Отримавши яйця, він тут же, на прилаєку, похапцем вибрав десяток крупніших, а інші підсунув до лоточ-ниці:

— А за ці поверніть мені гроші.

— Що-о-о?

До тролейбусної зупин-ки він дістався без пригод. Але на ній попав у такий неймовірний вир чолові-ків-домогосподарів, що його закрутило, мов ле-геньку тріску серед бурх-ливої річки. Двері міської

ця чи горобині?

— Страусові, — втру-тився в розмову еусатий здоровань, — чому чергу затримуєш?

— Моя дружина, — га-рячував Крикун, — тобто я плачу гроші за нор-магні крашанки.

— А сам ти нормальний?

— Підозріло запитала про-давщиця і зле закінчила:

— Береш чи ні?

— Бору, — твердо ска-зав Михайло, — два деся-ти.

Отримавши яйця, він тут же, на прилаєку, похапцем вибрав десяток крупніших, а інші підсунув до лоточ-ниці:

— А за ці поверніть мені гроші.

— Що-о-о?

До тролейбусної зупин-ки він дістався без пригод.

Але на ній попав у такий неймовірний вир чолові-ків-домогосподарів, що його закрутило, мов ле-геньку тріску серед бурх-ливої річки. Двері міської

буде легше! — іронічно пробурмотіла багрова потилиця.

— Звичайно, легше, — заперечив фетровий капе-люх з великим носом і квадратними окулярами під полями, — його винес-уть на своїх ногах терп-лячі добродії, позаяк він і зараз спокійнісінько сто-їть на моєму правому че-ревику.

— Прощає, я гадав, що це лівий, — почав був по-яснювати Михайло Кри-кун, але тут його досить негречно перебила воло-хата шапка на тоненьких рожевих вухах, що просві-чувались, як два ніжні кружальця помідорів:

— Громадянине, послу-хайте... Шановний, як вас там, хай вам чорт... Та обережніше...

— У чому справа? — за-дер голову Михайло Кри-кун.

— А в тому, що у вас щось капає і прямо мені на штани.

ПРИСЛУХАЙТЕСЬ!

АНТИПОРАДИ ЧОЛОВІКАМ

Перед тим, як зробити чергову дурницю, обов'яз-ково вибачтесь перед жі-нками. Чоловіки вас і так зрозуміють.

Пам'ятайте: тютюн ду-же корисний для кімнат-них квітів. Отож недотал-ки найкраще гасити у ва-зонах з хризантемами і ка-лечиками.

Посуд б'ється на щастя. Блюдечка і склянки — на маленьке, тарілки і вази — на велике. Щоб бути най-щасливішим, починайте з кришталевого сервізу.

Шановні чоловіки, коли ви прислухаетесь до на-ших антипоряд і жодною з них не скористаетесь, наперед гарантуємо вам сонячну усмішку дружини і веселий настрій гостей.

ЗНАЙОМІ ОБЛИЧЧЯ

БІЛА РІЧКА

Доярка комсомолка Те-тяна ТУРБАЛІА з колгоспу «Україна» Долішнього ра-йону сягнула рекордного рубежу по падох — близько п'яти тисяч кіло-грамів молока від кожної корови своєї групи.

Турбувалася Турбала, Будень працює горів.

Не про власну славу

дбала,

Таля дбала про корів

Білолобих, кругорогих.

Даль попереду дзвінка.

П'ятитисячна дорога —

Біла річка молока.

ЛАВРИ МЕЛЬПОМЕНИ

Останнім часом все більшою популярністю у глядачів користується мо-лода артистка кіровоград-ського обласного музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького Людмила ФЕДЕНКОВА.

Живе на сцені, а не грає.

Митцеві щирість до лиця.

Людмила душу

відкриває,

Щоб зазирнуть

в людські серця.

Звичайно, досвіду

ще мало,

Артистка знає це й сама,

Проте Офелію зіграла б,

Але ще Гамлета нема.

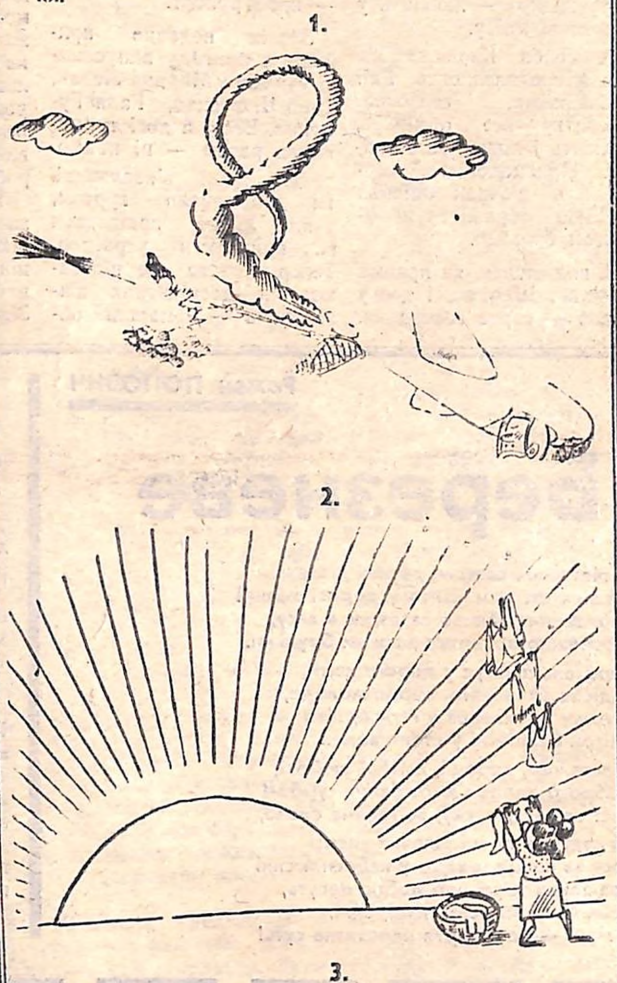
ВЕРНІСАЖ «ПК»

Художник Д. Безуглов вісім разів (на честь Вос-мого березня) обійшов павлоло «П'ятого колеса» і паршіт несміливо запропонував нам свої нові ма-люнки. Стельмахів «ПК» вирішили одностайно, що відписати їх можна так:

1. Звичайно, далеко не всі жінки — відьми. Зате всі відьми — жінки. І ніщо жіноче їм не чуже. А тим більше жіноче свято.

2. Таке вдається тільки жінкам.

3. Магічна цифра для чоловіків на початку берез-ня.



А(фе!)ризм

Із жіночого записника

Чоловіка потрібно вихо-вувати тоді, коли він ле-жить впоперек ліжка із соскою в роті, а не тоді, коли він лежить впоперек дороги з пляшкою в кише-ні.

Коли чоловік із спортп-ної форми переходить в спиртовну, це значить, що лавровий вінок його муд-рості пішов на закуску ал-коголікам.

Ідеальний чоловік думає одне, сподівається на ін-ше, а робить те, що йому накаже дружина.

В. ВАСИЛЕНКО.



І В ЧОЛОВІКАХ Є ФАНТАЗІЯ... Фотоюет В. ГРИБА.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.



БК 01265.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової ро-боти — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зом. № 114. Тираж 51300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор Ю. СЕРДІЮЧЕНКО.